

De l'India

Carta del P. Jaume Travesa contestant a una família del nostre poble.

Molt estimats amics: Fou una sorpresa molt agradable rebre la vostra felicitació pel dia de St. Jaume, el meu patró, en la forma d'un donatiu de 4.000 ptes. Que Déu us ho pagui, ja que jo, per la meua part, us ho agraeixo de tot cor.

Aquesta quantitat anirà destinada a pagar els gastos —que són enormes— pel transport del gra i oli als pobles als que ajudem perquè la pagesia surti de la seva forta pobresa. Encara continuo ajudant-los en la construcció de pous, preses, plantació d'arbres, protecció de camps de l'erosió de les aigües, construcció de carreteres, etc. Ja s'hi coneix força en molts llocs, ja que moltes terres de secà ara ja tenen regadiu, cosa que fa que es vagin aixecant els que tenen terres, i els jornalers tinguin treball i menjar.

Espero que aquests treballs aniran en augment, ja que ara a Rajhot tenim un nou bisbe. El bisbat d'Ahmedabad s'ha dividit altra vegada. Rajkot conté les regions de Lanrashtra i de Kutch que ja són regions molt vastes i que fins uns cinc anys enrera constituïen la meua parròquia. Ara els Jesuïtes hem passat als Carmelites de Kerola tota aquesta regió i el bisbe mateix és un Carmelita. Jo sóc l'únic Jesuïta que quedo a Rajhot perquè vol el bisbe que continuï els treballs socials a més del parroquials, que són molts.

Estic enterat que a Santa Eulàlia aquest any varen representar la Passió. L'haver estat a l'aire lliure es veu que fou un inconvenient, ja que el fred i la pluja hi anaren en contra. Més pot ésser un bon mitjà per donar a conèixer la nostra Redempció i la Passió de Crist, que molt jovent d'avui probablement desconeix. D'altres coses del poble m'entero per la revista Ronsana que quan surt, la meua germana sol enviar-me. A mi m'agrada el vostre poble, fresc, separat del brogit de les ciutats comercials, amb els boscos de pins i ia manera d'ésser de la gent. Es un món molt diferent del que visc. Aquí hi ha molta gent sempre pels carrers, bruts, orinant i escupint a les parets, etc., fins les escales dels pisos de les cases estan plenes d'escupinades, pobresa, fam i misèria... i amb tot no hi ha el

Corresponsal de Barcelona

Quan estàvem a les portes de l'estiu, a finals del mes de juny, quan les famílies barcelonines ja començaven a anunciar que ben aviat marxarien de vacances, em va venir al pensament la idea de què s'acostava el temps de no tenir feina, d'estar avorrit i de viure en una ciutat buida i sense vida. Només em satisfieia pensar que no hi hauria tant de trànsit de cotxes, amb el seu corresponent soroll, i que l'espai del sòl que toca a cada vianant seria més gran.

Doncs bé, malgrat aquest prejudici i després d'haver passat l'estiu, haig de confessar que no l'he passat tan malament, com em pensava. No sé pas com ha estat, però ha estat un estiu diferent de l'any passat: més ple i satisfactori. És ben cert allò que diuen que la persona és capaç de treure coses bones de tot i d'acomodar-se a tot arreu. Perquè si és evident que costa adaptar-se a cada lloc, i més quan aquest lloc ve de nou, també és evident que a tot arreu hi ha valors i les possibilitats d'acció son múltiples; el que cal es descobrir-les i saber-les portar a terme.

L'any passat, en el temps d'estiu, em va semblar que la ciutat quedava morta i que hom no sabia que hi podia fer. Enguany he descobert que no és així. La ciutat pot arribar a quedar buida de persones —que no és així—, però no esdevé per res morta i sense atractiu. Els edificis, les places, els jardins, els museus, els monuments, etc. no marxen pas i donen tanta vida aquests com les persones que els usen. Aquestes realitats immòbils són expressió de la vida dels barcelonins, són el patrimoni de la ciutat.

Els turistes quan arriben a una ciutat el que fan és visitar els monuments, els llocs característics, els

edificis de les institucions populars, etc., i això els dona un coneixement bàsic de la vida de la ciutat i percebeixen la seva riquesa cultural, social i històrica. No és que jo em consideri un turista de Barcelona —ni ho vull pensar-ho— però vull dir que és molt interessant conèixer la part monumental, artística i institucional de la ciutat. Això t'ajuda i t'acosta a les persones. En un poble fàcilment arribes a les persones; sense entrebancs parles amb tothom i són ells mateixos qui et fan conèixer la vida del poble. A la ciutat, en canvi, és al revés: és més fàcil començar coneixent el conjunt artístic-social-històric i això t'anima i et porta a compenetrar-te amb els habitants. (Cada realitat humana té les seves lleis).

Seguint, doncs, aquesta constatació, aquest estiu m'he dedicat a visitar museus i obres cíviques. He estat a Montjuïc, per exemple, de dia i de nit: he visitat els museus que allí hi ha (Museu d'art de Catalunya, Museu etnològic, secció exòtica, etc.), m'he passejat pels jardins (el bonic jardí i balcó a l'alcalde Porcioles), i he contemplat la meravellosa font il·luminada de Montjuïc. També he visitat altres museus escampats per la ciutat, com per exemple el Museu d'Història de la Ciutat; m'he esplaiat en indrets bonics i agradables com és, per exemple, el monestir de Pedralbes; i, com és de suposar, he estat en bastants temples parroquials.

No és pas que hagi visitat tot el que es pot veure a Barcelona, ni de bon tros; però, com deia més amunt, ha estat interessant. Ara espero que, segons aquella constatació, també faré el segon pas, és a dir, compenetrar-me amb les persones i viure com un ciutadà, que per això consto en el cens de la Ciutat.

Jaume Abril

descontent, almenys manifest, que hi ha a Espanya. Els salaris tots són una misèria. Més de vint i tants milions de persones no arriben a guanyar 200 ptes. al mes per persona, i els queviures són més cars que a Espanya. Realment un no sap com poden viure.

Repetint, amics meus i família, el meu agraiment sincer i pregant al Senyor que ompli de benediccions la vostra llar i la vostra vida sempre, quedo affm. en Crist.

Jaume Travesa, S. J.
Catholic Church
Rajkot, INDIA

